

Chuyện Ra Đi Ngày 29 Tháng Tư

Như Nguyệt

Tôi có ý định viết về biến cố ngày 30 tháng Tư - một ngày quá ư là trọng đại đối với riêng cá nhân tôi và toàn dân Việt Nam năm 1975- tự lâu rồi. Nghĩ đến sẽ viết ... Chỉ nghĩ thôi à các bạn ơi, vì tôi rất lười huyền, hi hi..., đối với tôi, làm thơ đỡ mất thì giờ hơn nhiều, còn ngồi gõ lóc cóc kể chuyện, mấy ngón tay tôi rất mỏi, viết lại không được hay... chả ai thèm đọc thì viết để làm gì cơ chứ? Cứ nghĩ như thế nên tôi lại thôi. Nhưng hôm nay con.. ghiền nổi lên, làm cho tôi chăm chỉ ngồi xuống, nhớ lại ngày hôm đó...

Hôm đó là ngày 29 tháng Tư, năm 1975. Tôi đang nằm chán chường đọc truyện thì nghe tiếng thảng thốt ở nhà bên cạnh la to thật là to, to đến độ ở bên nhà tôi còn nghe được: **“Sắp đi Mỹ..yy....! Sắp đi Mỹ ròi!!!!!!”**. Tôi nghe thế bèn chạy xuống nhà nói với mẹ tôi: *“Mẹ ơi, con thấy thằng Hòa con chú thím Bẩy vừa la lên là sắp đi Mỹ đó. Cả nhà bên ấy đang xông xao. Mẹ qua nhà chú Bẩy hỏi thăm thử đi mẹ”*. Mẹ tôi vội vàng chạy qua bên nhà hàng xóm. Chỉ khoảng vài phút sau, mẹ hồi hả chạy về bảo cả nhà phải sửa soạn để lên đường ngay lập tức!

Biến cố tháng Tư xảy ra quá nhanh. Trước đó hơn cả tháng, mẹ tôi đã lo dò hỏi tìm đường đi. Nhà tôi là dân Bắc kỳ mà, đã phải chạy trốn Cộng Sản từ năm 1954, bố mẹ tôi đã từng nhìn thấy tận mắt cảnh đấu tố ghê rợn như thế nào rồi nên rất hiểu, rất sợ ở lại Việt Nam nếu Việt Nam mình không còn tự do dân chủ. Ông bà nhất định phải ra đi bằng mọi giá, quyết chí sẽ đi thêm một lần nữa, tị nạn Cộng Sản thêm một lần nữa, cho dù kỳ này, chuyến đi này có nghĩa là phải rời bỏ, quyết định phải lìa xa quê hương, không biết đến chừng nào trở lại...

Thời điểm đó, may mắn có bà chị thứ Năm của tôi đang du học bên Úc nên bố mẹ tôi yên trí lắm! Cùng lắm thì xin tị nạn ở Úc, nước Úc cũng là một đất nước tự do mà, ở bất cứ nơi nào cũng vẫn hơn là ở với tụi Việt Cộng gian manh.

Mẹ lo cho bố tôi và tôi trước. Có bà bạn của mẹ sẽ đi Mỹ, mẹ hỏi tôi có chịu làm con nuôi của bạn mẹ, để qua Mỹ trước một mình không? Mặc dù sợ lắm, không biết tương lai sẽ ra sao nhưng tôi cũng chịu (đúng là điếc không sợ súng) vì tôi sợ bị ở lại với VC hơn. Có nhiều tin đồn khủng khiếp là VC sẽ bắt nhốt mấy cô nữ sinh lại, cô nào để móng tay dài, chúng sẽ rút móng tay! Rồi người ta còn đồn đãi là học trò, nữ sinh viên sẽ bị ép lấy mấy anh cán bộ...vân vân và vân vân.. Tôi nghe mọi người xầm xì, mặc dù biết hầu hết những tin đó chỉ là tin đồn, tin vịt nhưng cũng khá hoang mang. Lý do tôi chịu đi trước 1 mình vì tôi nghĩ đằng nào tôi cũng sẽ học đại học ở nước ngoài. Mẹ tôi đã dự trù bất cứ giá nào cũng sẽ lo cho tôi đi du học khi tôi học xong lớp 12 trong vài năm nữa... Tôi vốn được cưng chiều, chả phải làm việc nhà gì cả, nên tôi biết, cho dù mơ hồ, rằng nếu bị đẩy vào một đời sống hoàn toàn mới lạ, xa nhà, xa quê hương, xa bạn bè, thân quyến.. không có sự bảo bọc, thương yêu của bố mẹ thì tôi biết phải xoay sở ra sao, cuộc đời tôi chắc chắn sẽ rất khốn khó và cực khổ!! .....

May quá, chuyện đã không thành. Và mẹ tôi lại tháo vát, bà nhanh nhẹn đi tìm mối, tìm đủ mọi phương cách khác. Tôi thấy những người làm sở Mỹ trong xóm tôi, từ từ ra đi bằng máy bay, ngày nào cũng có người đi. Tôi nghe thấy tiếng đạn pháo kích âm ỉ mỗi ngày! Lúc đó, 2 ông anh tôi từ chiến trường xa đã may mắn chạy được về nhà. Bạn trai của bà chị kế tôi, anh S. đang học năm chót Y khoa, có gia đình ở Châu Đốc, cũng đến tạm trú ở nhà tôi. Mọi người chả biết làm gì khác hơn là chờ đợi.

Trước đó khoảng mấy ngày, cả nhà tôi đã dắt díu nhau đến chỗ hẹn, nhà của 1 người bạn mẹ, để cùng nhau ra phi trường đi bằng lối máy bay, nhưng lúc đó phi trường Tân Sơn Nhất đã bị pháo kích nặng nề. Tòa Đại sứ Mỹ cũng chả hơn gì, chẳng có một chút xíu an ninh gì cả. Mọi sự, tất cả đều đã hỗn loạn, chao đảo, dân Sài Gòn hoảng hốt! Rốt cuộc mọi người trong gia đình tôi phải quay trở về nhà. Cho nên ngay buổi trưa hôm đó, ngày 29 tháng Tư năm 1975, nghe mẹ tôi nói như thế, mọi người đều mừng quá là mừng, vội vàng thay quần áo, vì đã có sẵn túi sách, vali từ mấy ngày hôm trước, nên chỉ trong vòng tích tắc là tất cả đã sẵn sàng để đi ngay. Khi tôi đi ngang qua nhà PK, bạn học Trưng Vương, nó thấy tôi và gia đình, người nào cũng xách va li hoặc túi nhỏ... vội hỏi: *“Mày đi đâu, cả nhà mày đi đâu vậy?”*. Tôi bảo nó: *“Nghe nói có tầu ở bến tầu, nhà mày cũng đi luôn đi, đi mau, đi liền ngay đi ... không tầu sẽ rời bến đó”*.

Đến bến tàu, có hàng rào kẽm gai ngăn chặn lại không cho vô. Ông anh cả tôi bèn lấy vòng vàng nhét vào tay mấy người lính để họ mở rào, nữ trang thì họ lấy nhưng rồi họ cũng nhất định không cho vô. May quá bố tôi làm quan thuế, công chức ở kho 11; có người nhận ra bố tôi nên họ mới nói với nhau để cho bố tôi và cả nhà đi qua khỏi cổng rào. Chị dâu tôi, vợ của người anh thứ ba, bế theo đứa con gái 1 tuổi, con bé cháu đầu tiên của gia đình, ra tận bến tàu để tiễn cả nhà. Chị đứng đó đến giờ phút cuối cùng nhưng không đi vì chị đã quyết định ở lại. Chị nói với mẹ tôi: *“Nếu anh Tiến còn sống, con chần chẫn sẽ đi theo gia đình chồng nhưng anh Tiến đã mất rồi, con xin phép mẹ cho được ở*

lại với ba má, gia đình con”.

Chị dâu tôi đẹp lắm! Chị hát hay nên rất ... hay hát... Tét đầu tiên sau khi lấy anh tôi, chị đã hát cho tôi và cô em út nghe nhiều bản nhạc Xuân, trong đó có bài: *“Trên đường đi lễ Xuân đầu năm, qua một năm ruột rối tơ tằm...”*. Lần đầu tiên có người hát riêng cho 2 đứa tôi nghe, tụi tôi rất thích. Tôi thích và thương chị vì chị hay ăn hàng, ăn quà vặt với chúng tôi, chị dạy cho tôi nấu chè, làm bánh, may quần áo. Chị T rất dễ thương, là người Nam nên tính tình thật thà, dễ chịu, vui vẻ. Chị hay cười, nụ cười thật tươi có răng khềnh rất xinh. Đàn bà mà đẹp phần đông bị lặn đạn, long đong, khổ về đường tình ái. Chị dâu tôi trái lại, được chồng cưng yêu, mối tình của chị với anh tôi đẹp như mơ. Anh Tiến tôi và chị sống với nhau quá chừng hạnh phúc nhưng cái số của chị đúng là số hồng nhan bạc phận! Khi chị đang mang thai khoảng 6,7 tháng thì anh tôi bị tử trận trong lúc đang đi hành quân. Thấy chị vác cái bụng bầu thật lớn, lết về nhà báo tin chồng chết, thấy chị khóc sưng vù cả mắt, xỉu lên xỉu xuống... đi theo sau quan tài, ai mà không xót xa thương chị và rơi lệ? Tội nghiệp chị, lúc đó chị mới có hai chục tuổi đầu.

Chị ở lại Việt Nam là một quyết định quá sai lầm vì chị là người Nam nên ngây thơ chưa biết, không hiểu rõ bọn Việt Cộng ác độc như thế nào; mẹ của chị lại là dân năm vùng nữa... nên chẳng trách được. Vài năm sau đó, chị đâm mình chết thảm khi đang đi lao động ở vùng kinh tế mới. Cháu gái của tôi thế là mồ côi cả cha lẫn mẹ, nó phải ở với ông bà ngoại nó. Bà ngoại cháu chắc về sau này ân hận ghê lắm! Ân hận vì đã là VC năm vùng, ân hận vì đã không bỏ chạy, chạy khỏi, chạy trốn cái chính thể độc tài, tàn ác, tham lam. Bọn Cộng Sản Việt Nam đúng là một lũ cầm quyền ngu dốt, láo khoét, không hề biết thương dân. Sau khi lấy miền Nam, chúng đã đưa đất nước tôi trở lùi...đi ngược lại với thế giới văn minh, trở thành một quốc gia thấp kém, nghèo nàn, đói khổ. Các quân nhân, công chức bị bắt giết, tù đầy. Biết bao nhiêu người đã liêu chết ra đi, vùi thây nơi biển cả... Mẹ tôi thương đứa cháu nội của bà, cứ tiếc nuôi mãi. Mẹ nói hoài: *“Biết thế cứ dằn lấy nó, bế nó theo nhĩ.... chắc mẹ nó cũng cho nó đi mà!”*. Cho dù chính bà và chúng tôi gửi tiền về khá nhiều, rất đều cho cháu nhưng mẹ tôi vẫn khắc khoải hoài, chẳng thể nào yên tâm, cứ thương nhớ đứa cháu nội còn kẹt lại.

Cả nhà tôi may mắn, đúng là trời thương, đi được hết: bố mẹ tôi, 2 vợ chồng ông anh cả, 2 ông anh, chị kế tôi và bạn trai, tôi và nhỏ út. Tất cả 10 người. Tàu Anh Tuấn là 1 chiếc tàu của tư nhân. Trước đó vài ngày, chú của mẹ tôi (ông làm việc về hàng hải) có đến nhà trả lời cho mẹ tôi biết là họ không nhận thêm người nữa, cho dù mẹ tôi đã chịu trả 15 lạng vàng cho mỗi đầu người -theo ý họ- để được đi. Thất vọng quá nhưng mẹ tôi cũng cứ sang tên nhà lại cho ông. Không ngờ ngày 29 tây, ngày cuối cùng của cuộc nội chiến thảm khốc tương tàn; chiếc tàu mà gia đình chúng tôi cùng leo lên lại là tàu Anh Tuấn!

Ngồi chờ khoảng 2 tiếng hơn thì tàu mới nhỏ neo đi. Vừa mới lên trên tàu là tôi nhớ ngay ra... tôi đã để quên cái dây chuyền rất nặng chắc phải đến 2 lạng vàng và mặt ngọc hình hạt đậu có cần nhiều hột xoàn. Mẹ tôi đã cho tôi trước ngày cả nhà định đi qua lối máy bay, để phòng hờ nếu có bị thất lạc nhau thì tôi cũng còn có 1 chút gì để phòng thân. Trên tay tôi có đeo 1 chiếc vòng ngọc thạch rất là đẹp, màu xanh đậm lá cây. Tôi đã xin mẹ vì rất thích đeo vòng ngọc. Tôi đeo chiếc vòng này từ năm tôi 13 tuổi, cho dù lúc đó cỡ tuổi tôi chẳng có ai đeo vòng ngọc cả. Cái vòng ngọc đeo khít vừa cườm tay của tôi, không thể nào lấy ra rồi đeo lại, chứ nếu không... đi vội như thế chắc là tôi cũng quên luôn quá! Cũng may tiền đồ và kim cương, bà đã may vào gấu quần cho tất cả mọi người, nhờ thế mà tôi vẫn còn giữ cho mẹ tôi.

Người ta leo lên tàu nhiều chật nít, đâu cũng thấy người, người nằm ngổn la liệt. Gia đình chúng tôi ngồi gần ngay bếp, chỗ có cầu thang đi

xuống hầm tàu, tương đối rộng rãi, đêm nằm ngủ thoải mái, có thể dạng chân dạng tay chứ không phải nằm chật chội như xếp cá hộp. Trên đường đi có tiếng súng bắn nổ đi đùng, nghe rất gần, rất to làm cho mọi người sợ hãi. Ai cũng nghĩ là họ bắn theo tàu của mình nên lo sợ lắm! Khi đi ngang qua Vũng Tàu, tôi thấy lòng mình băng khuâng, nơi tôi sinh ra đây mà... (khi tôi hơn 1 tuổi rưỡi thì gia đình tôi dọn vào Sài Gòn) ấy thế mà tôi chưa hề được trở về chơi, dù chỉ một lần (thỉnh thoảng mẹ tôi có đi VT, sao tôi không đòi mẹ cho tôi đi theo mẹ nhỉ?). Tôi chẳng thể nào hình dung nổi Vũng Tàu ra làm sao, bãi biển có đẹp không, tôi sinh ra ở bãi trước hay bãi sau (tôi không hỏi mẹ tôi) và đã thầm nghĩ trong đầu: *"Vĩnh biệt Vũng Tàu, vĩnh biệt Việt Nam, không biết bao giờ mới có dịp trở về? Không biết trong cuộc đời còn lại của mình, mình có sẽ được thấy, được về thăm nơi chôn nhau cắt rốn của mình không? Chào quê hương yêu dấu!"*

Chỉ vài tiếng sau khi lên tàu thôi, thì tôi bị có tháng. Rầu ơ là rầu! Tôi chẳng phòng hờ, chẳng mang theo gì cả, thấy xấu hổ quá, sợ mọi người nhìn thấy nên tôi cứ ngồi lì, ngồi yên tại chỗ, chẳng dám đứng dậy, chẳng dám đi đâu. Thời gian trôi qua thật náo nức, chậm chạp. Cũng may tôi không bị ra nhiều, sau đó còn xin xuống được dưới hầm tàu để tắm rửa và thay quần áo. Lúc đó nước ngọt rất quý nên tôi chỉ được tắm bằng nước biển, tắm xong, cả người tôi cứ dính dính, rịn rịn thế nào ấy, rất là khó chịu. Làm đàn bà, con gái rất là khổ quý vị ơi, tôi "công nương" quen rồi nên với tôi, ngay ngày đầu tiên rời khỏi quê hương, tôi đã thấy khổ, khổ quá rồi!

Các bạn biết sao không, cho dù lương thực dự trữ rất là nhiều nhưng vì có nhiều người quá nên chủ tàu và ban quản lý rất dè xẻn khi phát nước, phát cơm. Gia đình tôi may mắn lắm, vì ngồi ngay bếp nên khi được chia phần ăn, nhà tôi được chia trước hết, anh đầu bếp lại có cảm tình với gia đình tôi; anh luôn luôn đưa phần ăn nhiều nhất cho chúng tôi. Chưa bao giờ tôi thấy được ăn ngon như thế, cơm trắng và cá khô thôi nhưng sao mà thơm ngon đến thế. Tôi còn đòi anh cho ăn cơm cháy nữa, cơm cháy dòn thơm phức ăn với cá khô chiên giòn giòn dòn tan, ngon thì thôi! Còn có lạp xưởng và ruốc thay đổi cho mỗi buổi nữa... Đang đói bụng, nên cho dù ăn cơm khô khan, tôi vẫn thấy quá ngon! Đêm hôm đó, mọi người nghe radio thấy Trịnh Công Sơn hát bài "Nối vòng tay lớn". Mất, mất nước thật! Mất rồi!

Mặc dù nhớ trường, nhớ bạn; mặc dù là thân phận người tị nạn long đong... đêm thứ hai trên tàu; tôi cũng vẫn ... mơ mộng như thường. Đêm tối mịt mùng nên trăng sao sáng tỏ, lung linh, lung linh! Tôi ngồi ngắm trăng ngâ ngất! Tôi nghĩ đến Huy, buồn lắm! Tôi ra đi vội vàng quá nên quên không mang theo địa chỉ của Huy, H. đi du học được 1 năm rồi, H có lo, có nhớ đến tôi không? Chắc chẳng bao giờ chúng tôi gặp lại nhau đâu?! Tôi ngồi đó, nghĩ đến đất nước mình, nghĩ đến bạn bè, mối tình đầu ngây thơ, non nớt của mình và tôi rơi nước mắt. Nước mắt chảy ra dàn dụa. Ôi, quê hương ơi, quê hương tôi sao quá làm than! Những người còn ở lại sẽ phải ra sao? Tôi cảm thấy thương tâm quá!

Ngày thứ ba, tàu đang đi êm ru thì bỗng dưng có bão. Đúng là giống tổ bão bùng! Mưa ầm ầm, gió to phàn phật; mấy người đàn ông phải ôm, phải giữ lại phông che vì gió đã bật bay đi một số. Tàu Anh Tuấn là một chiếc tàu khá lớn, thế mà nó chỉ như một chiếc lá chông chênh, bé nhỏ giữa đại dương. Trời tối xầm âm u, con tàu lắc lư, bị nhào lên nhào xuống! Mưa gió lạnh lùng, lạnh đến buốt xương! Lần đầu tiên tôi mới biết run lập cập là run như thế nào? Hai hàm răng đánh vào nhau nghe lập cập đó mà! Tất cả mọi người đều muốn chạy xuống hầm tàu cho đỡ ướt. Tôi ngồi co ro, nhắm nghiền mắt lại vì sợ hãi; nhiều tiếng la hét hoảng ở chung quanh tôi, có nhiều người dấn lên người tôi mà đi, họ dành nhau chạy xuống hầm tàu. Tôi nghe tiếng van xin, cầu khẩn Trời, Phật, Chúa... Tôi cũng nghe thấy mình nói thầm, tụng kinh cầu xin đức Phật cứu vớt chúng tôi, xin Phật bà Quán Thế Âm cứu khổ cứu nạn... cho chúng tôi vượt qua khỏi cơn khổ nạn này. Con tàu quá bé nhỏ trong gió bão, sóng thật to, nhồi thật mạnh như muốn hất tất cả mọi người xuống đại dương! Tiếng gào khóc chung quanh làm cho thần kinh tôi căng thẳng, mệt mỏi... Bây giờ nhớ đến cái cảnh tượng ngày hôm đó, tôi lại thấy buồn cười, bình thường thì không thấy ai nhớ đến Phật, đến Chúa cả, đến khi xảy ra chuyện thì mọi người mới kêu xin, mới nhớ đến, mới van nài .... có quá trễ lắm không?!

Rồi thì cũng có người đỡ tôi xuống dưới, không còn bị mưa ướt và gió lạnh nữa; nhưng khi ở hầm tàu, không khí không thoáng như ở phía trên, tàu lại lắc lư, nhồi rất mạnh, trời lên rớt xuống kinh khiếp quá!!! Trong suốt cuộc đời tôi, chưa bao giờ tôi bị nôn mưa một cách dễ sợ, hãi hùng đến như thế, đó là lần đầu tiên và mong rằng đó cũng là lần cuối cùng... vì cái cảm giác đó ghê rợn lắm các bạn ơi! Khi đó tôi mới hiểu ra khi người ta

nói ói đến mặt xanh, mặt vàng là như thế nào!!! Có nghĩa là bao tử mình đã không còn gì để ói, đắng nghét những chất nước màu vàng vàng, xanh xanh vẫn cứ ọe ra (xin lỗi đã tả chân, hồng được thanh tao cho lắm,...). Tôi thấy đau quặn bụng! Nước mắt nước mũi tràn ra, nhức đầu, chóng mặt quay cuồng đến độ gần muốn xỉu!

Cơn bão, dù có lớn cách mấy, rồi cũng qua đi. Người nào người nấy đều mệt như tử, mặt trắng bệch, xanh xao... ngoại trừ một số rất ít người không bị say sóng và thật là khỏe mạnh. Cả người tôi ướt sũng, rồi gió biển cũng làm cho bộ quần áo tôi đang mặc trên người khô đi. Ngày hôm sau, tôi thấy người ta cột quần hoặc áo của họ vào 1 sợi dây thừng mỏng bằng ny lông, xong thả xuống biển, để cho tàu kéo đi, họ giặt đồ như thế đó! Tôi cũng bắt chước làm theo, lúc đó tôi đã khá hơn, chai lì hơn nên đã không mắc cỡ gì cả, ráng làm mặt tỉnh, cột cái quần lót dính đầy vết dơ thả xuống dưới biển, may quá cũng chẳng có ai thèm để ý. Tàu chạy bon bon kéo theo cái dây thừng, lần đầu tiên tôi cột không chặt nên bị mất toi cái quần xì líp, sau đó, nhờ có kinh nghiệm hơn, tôi cột thật chặt. Nước biển quả thật là màu nhiệm, giúp làm sạch sẽ một lô quần áo của tôi. Tôi gặp PK -nhỏ bạn Trung Vương- trên tàu, thì ra là nhờ tôi mà gia đình nó cũng đi được. Gia đình của nó mang theo rất nhiều thức ăn. Lúc đi, mẹ tôi cũng quơ theo vài ổ bánh mì, giò chả... mang theo được cả cái nón lá nữa.... nhưng thức ăn đã hết ngay trong ngày thứ hai; và lại nếu còn, bão tố cũng làm bánh mì ướt nhẹp hết, không ăn được. Mẹ tôi muốn mua sữa cho bố tôi uống, mua mì gói cho mấy đứa con nên tôi nói lại với PK. Các bạn biết sao không? Mẹ của PK đòi bán \$10, \$15 đô cho mỗi thứ (đúng là giá cắt cổ...). Biết là đắt, nhưng vì cần thiết nên mẹ tôi cũng phải mua.

Hào, em gái tôi, tình nguyện làm người đi phát nước. Nó và 1 anh nữa, người cầm thùng nước, người mang theo một cái ấm to và 1 cái ly nhỏ. Những người tị nạn có đồ chứa nước, Hào đổ nước từ ấm to vào trong đó; người nào không có, Hào rót nước vào cái ly nhỏ cho uống tạm. Nghe Hào kể có người khát nước quá nên đã phải uống cả nước tiểu của mình. Tàu Anh Tuấn lớn lắm, Hào nó đi phát nước hết một vòng cũng mất đến mấy tiếng đồng hồ. Lúc đó, khát nước, nắng lại chói chang đến hoa cả mắt, người đi phát nước chắc nhìn giống như một... nàng tiên... bởi thế có nhiều người biết và nhớ mặt em tôi lắm. Khi ra đến trại tị nạn, có nhiều người đã nhận ra nó, tay bắt mặt mừng với nó.

Tàu đi lang thang trên biển khoảng 5 ngày thì gặp tàu hải quân của Mỹ. Mọi người từ từ leo thang lên tàu lớn. Lúc đó, vì biết sẽ không cần dùng đến nước ngọt nữa nên tôi được cho xuống phòng tắm ở tầng dưới, được tắm toàn bằng nước ngọt. Chưa bao giờ tôi thấy sung sướng bằng lúc đó,... sảng khoái, thoải mái, dễ chịu, quá là dễ chịu đi, thoáng mát, sạch sẽ thì thôi! Khi qua bên tàu Mỹ, có một người đàn ông duy nhất trên tàu (thì ra ông lại là bố của một người bạn tôi, bạn học trên đại học sau này) đã từ trần và họ phải thủy táng ông.

Buổi tối đầu tiên ở trên tàu Mỹ, tôi ngồi nghe ông anh trai và ông anh rể tương lai nói chuyện với mấy người lính Mỹ, thấy thích lắm! Tuy hiểu hết nhưng tôi rất nhát, chỉ cười cười ngồi nghe ké chứ chả dám nói năng chi. Tối hôm đó, tôi nghe từ radio của 1 người lính Mỹ bản nhạc "You are everything". Tuy mới nghe lần đầu, tôi đã thấy thích ngay. Bấm để nghe **You are everything**

Nãy giờ N ngồi gõ keyboard lóc cóc mà cũng đã hơn 2 tiếng đồng hồ rồi đó. Đói bụng rồi, N đi kiếm cái gì ăn nha... hihhi... chuyện đời tị nạn của N còn dài lắm nhưng tạm thời N chỉ kể đến đây thôi... từ từ sẽ kể tiếp nha, cho dù chả có gì là hấp dẫn cả, hiihiii...

Chúc tất cả các anh chị an vui, cõi mở, thông cảm, trẻ và khỏe mạnh luôn luôn...

Quý mến,

Như Nguyệt
April 29th, 2015